

Csengettyű

A Dunaharaszti Evangélikus Egyházközség
időszaki lapja
Szerkeszti: Varsányi Ferenc



2017. Karácsony



Óh, karácsony, kövér lakomák,
önámítások, szemfényvesztések
és hamis látszatok fényes ünnepe!
Mi egymásnak visszük az aranyat,
tömjént és mirhát, mert fáradságosnak
tartjuk már az utat Betlehemig,
s a mennyei Gyermekek lélekből lélekbe
sugárzó fénye helyett, csak aranyunk
tompá világa derengeti szomorú arcunk.
A minden földi jóval megrakott fák
alatt szegény, didergő lelkű emberek
ülnek. S a csillagszórós szobákban
nevetés közben is fáj a szív.
Óh, karácsony, csak egy picike
örömmagot vess a szívünkbe:
Megtartó született nekünk!

Füle Lajos: Óh, karácsony

Elveszett! Keressük?

Ezekben a napokban eszeveszett ünneplésbe kezdünk. Vásárolunk ezernyi ajándékot (porfogót), halat, vicket és vackot. Halálos távfutást vetünk be valaki, valakik szeretetéért. Az az érzésem, mint egykor egy színházi öltöző láttán. Vége az előadásnak, az öltözőben halomnyi kellék, mintha már szemétté váltak volna. A csillogás kellékei semmivé váltak. Csak idő kérdése az egész. Igazából, mi az ünnep? Legyen bármilyen ünnep, annak meg kell adni a módját.

„Ha az ünnep elérkezik, akkor ünnepelj egészen. Öltösd fekete ruhát. Keféld meg a hajadat vizes kefével. Tisztálkodj belülről és kívülről. Felejts el mindent, ami a hétköznapiaknak szertartása és feladata. Az ünnepet nemcsak a naptárban írják piros betűkkel. Nézd a régieket, milyen áhítatosan, milyen feltétlenül, milyen körülményesen, mennyi vad örömmel ünnepeltek! Az ünnep a különbség. Az ünnep a mély és varázsos rendhagyás. Az ünnep legyen ünnepies. Legyen benne tánc, virág, fiatal nők, válogatott ételek, vérpezsdítő és feledkezést nyújtó italok. S mindezek fölött legyen benne valami a régi rendtartásból, a megszakításból, a hetedik napból, a teljes kikapcsolódásból, legyen benne áhítat és föltétlenség. Az ünnep az élet rangja, felsőbb értelme. Készülj föl rá, testben és lélekben. S nemcsak a naptárnak van piros betűs napja. Az élet elhoz másféle, leírhatatlan ünnepeket. Ilyenkor felejts el mindent, figyelj az ünnepre.” (Márai Sándor: Az ünnepekről)

Tapasztalatom szerint elvesztettük az ünnepeinket. Félreértés ne essék, nem arra gondolok, hogy nincsenek ünnepeink, hanem nincs ünnep élményünk. A számolatlan ajándék nem azonos a szeretettel, a szentesti békesség, lehet, csak tűzszünet.

Az ünneplés nem azonos az ünneppel. A múlt század harmincas éveiben történt egy tolnai faluban, ahol pályakezdőként szolgáltam. Az öregek mesélték a következő történetet. Karácsony ünnepén keresztelendő volt a családban, természetesen az istentisztelet után közös ünnepi ebéd. A frissen keresztelt gyerek nyugóskodott a felnőttek között, hát kitétték a gyereket a tisztaszobába, a megvetett ágy tetejére, ahol csendesen elaludt. A vendégek meg egyre jöttek, fogyott a pálinka, meg elfogyott a hely a fogason. Az újonnan jöttek ledobták vastag kabátjaikat a tisztaszoba ágyára. Bőséges volt az eszem-iszom, mire valakinek eszébe jutott a gyerek. Megtalálták a kabátok alatt... karácsony után temették. Belehalt az ünnepbe.

Mégis, mitől lesz ünnep az ünnep? Idős asszony mesélt a gyerekkora egyik karácsonyáról. Szegénységükben szinte semmilyük nem volt. Ajándékként anyjuk készítette egy-egy szem szaloncukor volt a meglepetés. „Szegények voltunk, de szerettük egymást. Nagyon szép volt.” Ki érti ezt?!

Az előttünk lévő ünnepek szépséges titka lehet, ha a kellékeken túl rátalálunk a lényegre. „Megtartó született nektek!” Őt „keressük meg!”

Áldott ünnepeket kívánok!

Varsányi Ferenc

A 2018. év igéje

„Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen.”

(Jel 21,6c)

Egyedül a hit

A reformáció 500. évfordulójának tiszteletére rendezett, és október 13-án, a dunaharaszti Laffert Kúriában megnyitott kortárs képzőművészeti kiállítás kapta a fenti címet, mely mögött velős tömörsége ellenére rengeteg kérdés húzódik meg.

Mond-e még manapság a „hite hagyott” embereknek valamit a szó, hogy HIT!? És ha igen, akkor felkapják-e még a fejüket rá? Tud-e, - és mit tud hozzátenni a művész és a művészet!?

Kérdés az is számomra, hogy felfogható-e a mai rohanó világban és átlátható-e akár nagy vonalakban is, hogy az elmúlt 500 év alatt mi történt? Még akkor is, ha ezt leszűkítjük a reformációra, annak hatására a vallásban, a mindennapokban és a művészetekben... Ezek a gondolatok jártak a fejemben, amikor Bizjak Dóra és Zentai Károly leültek a zongora elé – jelezve a megnyitó kezdetét. Ujjaik alatt megelevenedtek a billentyűk, és a zene tisztasága a játékuk végére meghozta azt a befogadó nyugalmat, mely alkalmassá tette az ott ülő Embert arra, hogy pénteken este átadja magát gondolatoknak és élményeknek. A felcsendülő dallamok előrevetítették mindazt, ami később tárgyiasult formában várt ránk, - a lélek sokszínűségét. A féltelenséget, a játékosságot, az óvatosságot, a félelmet... - kiben mi rejtett éppen akkor.

Varsányi Ferenc lebilincselő köszöntőjében Luther négyes hitvallásából indult ki, (Egyedül a Szentírás, Egyedül Krisztus, Csak a kegyelem, Sola fide), – melyek közül külön is kiemelte a Sola Fidemet – ami a *hitből él az ember* tartalmat kapta ezen az estén. A velős gondolatokat – racionális vagy irracionális-e a hit, esetleg transznacionális!? – hagyományosan most is megvilágította a szónok hallgatói számára. Mindennapi példákon keresztül tette megfoghatóvá



Aknay Tibor: Galamb a szökőkútban



tiszteletes úr a hit lényegét, ami nem más, mint ősi bizalom, - ami azonban nem működhet a lélek csendje nélkül. A kiállítást az alkotók hitvallásaként aposztrofálta, melyből kiderül, hogy a tizennégy művész – Aknay János, Aknay Tibor, Bácskai Bertalan, Baksai József, Bereznai Péter, Kling József, Lestyan-Goda János, Pataki Ferenc, P. Boros Ilona, Pirk László, Pityur Imre, Szemadám György, Sz. Varga Ágnes és Verebes György – miként éli meg ezt a fogalmat. Nagytiszteletű Faragó Csaba református lelképásztor az evangélikus testvérek „himnuszával” köszöntötte az egybegyűlteket – Isten a mi oltalmunk és erősségünk (Zsoltárok 46:2) - majd Dr. Hóvári János, a Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft. főigazgatója nyitotta meg a kiállítást.

Először e helyet magát – a granáriumot – és a várost méltatta, – felemlítve Baktay Ervin és Amrita Sher-Gil nevét és kötődését, majd Luther munkásságának eredményét és kihatásait helyezte mondandója középpontjába. Miközben szembe állította Wittenberg művészeti arcát a „mediterrán” Weimaréval, – teret adott véleményének, miszerint a protestáns világhoz kapcsolódó művészet letisztultabb, felvállalóbb a katolikusnál.

Megnyitó beszéde második felében főigazgató úr egyenként mutatta be a közönségnek az alkotókat, rámutatva a művészetükre legjellemzőbb momentumokra.

Az esemény hivatalos részét a köszönetek zárták, melyben Dr. Szalay László polgármester úr és Kőszegi János köszöntötték a megjelent művészeket.

Az estnek ezen a pontján érkezett el a pillanat, amikor az alkotók szabadsága átadta helyét a közönség szabadságának. Az alkotások a szubjektumon keresztül mérettek meg, – és látva a hosszasan szemlélődő és mélyen megmerítkező arcképeket – nem találtattak könnyűnek...

Köszönet az élményért a szervezőknek, alkotóknak, és a kiállítás fővédnökének: Főtiszteletű Dr. Fabiny Tamás evangélikus püspök úrnak és Dr. Szalay Lászlónak, a város polgármesterének.

Ruff Béla



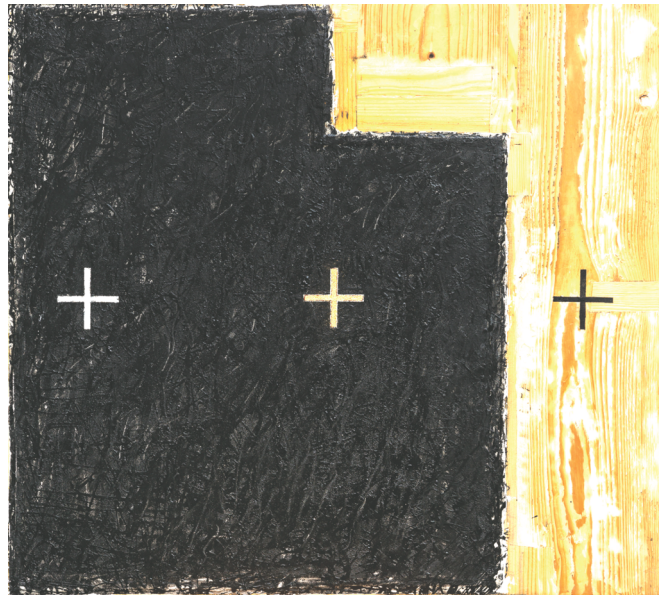
Dunaharaszti

Dunaharaszti évszázados katolikus település a Kis-Duna bal partján. Az 1930-as években alakult meg a református és az evangélikus gyülekezet. A katolikus dominancia mind a mai napig meghatározó. Akkor mégis miért vette a bátorságot a kis evangélikus közösség, amely egyben a térség evangélikus szellemi központja, hogy megálmodjon egy kortárs képzőművészeti kiállítást a reformáció lutheri ágának tisztelegve? Városunkban a történelmi egyházak között példás az ökumenikus kapcsolat, a városvezetés is elismeri és nagylelkűen támogatja működésünket. Ez a tárlat is szép példája ennek.

Bizonyosak vagyunk abban, hogy az egyházak értékeket kaptak, hordoznak, és közvetítik azokat. A 16. századi reformáció nem öncélú volt. Luther egy lelkesítő mozgalmat indított el, melynek forrása a Szentírás volt. Az Istent megtalált ember önmagára is rátalált. Fontossá lett a személyes hit, melynek forrása valóban a megértett anyanyelvű Biblia. Luther irodalmi német nyelvvel ajándékozta meg a sokféle dialektust használó németseget. Megmutatta, hogy a megélt hit komoly pozitív társadalmi folyamatokat indíthat el. Kulturális téren talán fel sem fogjuk ennek a korszaknak a jelentőségét. Gondolok az anyanyelvi képzésekre, az írásbeliség térhódítására, a könyvnyomtatás elterjedésére, a tudományok fejlődésére. Az önmagára is talált ember elkezdte a felelős nagykorúság életét élni. A lelkesítő mozgalom eredeti szálai komolyan vették, hogy minden, ami jó, az kegyelemből (Isten végtelen jóságából jön). A kegyelmes Isten adja ezt, és csak a hit által érthetem meg és fogadhatom el. Ez az időszak nem az autonóm (öntörvényű) ember humanizmusba bujtatott fellengzős világa. Elég Luther zeneszerzői munkásságára gondolni, vagy az írásmagyarozati műveit olvasgatni. A lutheri koordináta rendszerben helye van Istennek, a megváltó Krisztusnak, és természetesen az embernek is. Luther megtalálta ebben a rendszerben a házasság helyét a papok életében, megtalálta a nők szerepét. A Budapesten őrzött végrendeletében feleségéről gondoskodik, ami egészen egyedülálló volt a maga korában. A személyesen megélt felelős hitből kiágazik majd a szociális érzékenység is. 1517-ben elindult Wittenbergből egy megfrissült keresztény szellemiség, mely a mai napig markánsan képviseli az akkor fölfedezett, újra megtalált értékeket. Ez a kiállítás főhajtás szeretne lenni a múlt előtt, iránytű a mában, útmutató a jövőre. Legyen áldás az alkotókon, szervezőkön, látogatókon és olvasókon!

Varsányi Ferenc

A KÉPZŐMŰVÉSZETI KIÁLLÍTÁS ANYAGÁBÓL:



Bereznai Péter: Golgota



Kling József: Kultikus szobor



Lestyan-Goda János: Vasharcsa

A Dunaharaszti Evangélikus Egyházközség rövid története 1933 - 2017.

Mint már ismeretes, Haraszti őslakossága a török megszállás alatt felmorzsolódott, széthullott, így a vallási hovatartozásról sincs adatunk.

A török után Buda és Pest közelsége okán újra település alakult ki e helyen. Különböző német csoportok telepedtek itt le, akik közül sokan Németországból, Ausztriából érkeztek és minden bizonnyal római katolikusok voltak. De népes családok is érkeztek a Bácskából is. Ők az Ágostai Hitvallású evangélikusok voltak. (Ismerőbb családnevek: Forstner, Lutterberger, Glasszer, Bárd...) Minthogy a többség római katolikus volt, érthető, hogy összefogással ők tudtak gyülekezetté alakulni és templomot építeni. A kevés számú evangélikus Isten utáni vágyával kénytelen volt a katolikus templomba menni. Majd házasságok révén is legtöbbjük katolizált.

Természetesen később, ahogy a lakosság nőtt, itt is és a környező falvakban is egyre több evangélikus igényelte, hogy összetartozzanak. 1933-ban meg is alakult a Dunaharaszti Evangélikus Missziói Egyházközség. Lelkésze *Sipos András* lett. A kántori feladatokat és a gyermekek énektanítását Sipos Andrásné, a lelkész felesége vállalta.

Templom még nem volt, de a Rákóczi ligeti Állami Elemi Népiskola adott helyet az istentiszteletek magtartására. A rendszeres hittanórákra is itt került sor.

E kis gyülekezet azonban saját templomra vágyott.

A gyülekezet lelkésze és presbitériuma úgy döntött, hogy gyűjtésbe kezdenek. Téglajegyeket bocsátottak ki, amennyire, akinek, amikor és ahogyan lehetősége volt „Téglát vásárolt”. A pénz szépen gyarapodott. Ekkor a község vezetősége ingyen telkeket adományozott az egyházaknak a gróf Andrássy Gyula úton.

Sajnos a szeretett lelkész, Sipos András 1941 őszén elhunyt.

Új lelkészt kapott a gyülekezet *Mikler Gusztáv* személyében. Ő hasonló lelkesedéssel vitte tovább a munkát, annak dacára, hogy a csillaghegyi otthonából járt ide ellátni a szórvány lelki gondozását.

Majd az Andrássy úti telket eladták, s helyette a Damjanich utca és a Gróf Tisza István u. sarkán – egy központibb helyen – vásároltak új telket a templomépítéshez. Elkészült a tervrajz, elkészült az alap is, és az összekuporgatott fillérekből valóságos téglák vártak már a felfalazásra...

1944. november 2.

Dunaharaszti alá ért a frontvonal. Hivatalos Kiürítés! Harctérre lett a községünk. Mire véget ért a háború,



nemcsak az otthonok maradtak üresek, de a templom telek is... „...kik és hová hordták szét az álmainkat...”?

Templom nélkül, lelkészi hivatal nélkül élt a gyülekezet. Papunk volt, aki a presbitériummal együtt kereste a lehetőségeket.

Elsőként dr. Kutas István, majd a Gáspár és Bárd család nyitott kaput iroda céljára. Sipos András lelkész özvegye is felajánlotta 2 utcai szobáját, ahol istentiszteletet lehetett volna tartani, de ezt az ingatlant a hatóság lakás céljára igénybe vette. Megint csak az iskolában tartottuk az istentiszteleteinket, egészen az iskolák államosításáig.

De Isten jósága és a református egyház vendégszeretete kaput nyitott előttünk. Így is nehéz évek következtek. Mikler Gusztáv idősödő kora, a rossz közlekedés miatt távozni kényszerült egy közelebbi szolgálat elfogadásáért.

Ezután *Harkányi László*, majd *Lukács László* lett a gyülekezet lelképásztora. Templomépítésre az állam nem adott engedélyt, de pénzünk se lett volna erre. Mégis egy kis irodahelyiségként funkcionáló épületet sikerült felépíteni. 1973-ban megköszönve a református egyház vendégszeretetét, ide tömörültünk istentisztelet tartására is. Lukács László fáradtságos munkája és betegsége miatt nyugdíjba vonult.

1980-ban *Lehel László* lett az új lelkipásztor. A templom után vágyakozó gyülekezetet sikerült még jobban összekovácsolnia. A tervezetésekből tervek lettek, a fillérekéből forintok lettek, de mégis szükséges volt kölcsönöket kérni. Gyülekezetünket látva az Országos Egyháztól is komoly segítséget kaptunk. Akinek lehetősége volt pénzbeli kölcsönökkel segített, ásóval, kapákkal, dolgos kezekkel segítettek, az asszonyok enni-innivalóval versengve jöttek.

1982 novemberében már állt az Úristen temploma felszentelésre készen. Felejthetetlen, eufórikus öröm töltötte be a lelkeinket! Hálával és fájó szívvel gondoltunk szüleinkre, eleinkre, akik már nem érthették meg korábbi áldozatuk boldog gyümölcsét. A presbitérium is megújult. A kertbe elültetett fák és cserjék növekedésével szép kis park alakult a templom köré, ahová mindig nagy szeretettel vártunk vendégeket is. Meghatározó jelentőségű volt a Németországból hozzánk érkező lelkészcsapat 1990-ben. Viszonzásként mi is vendégei lehettünk a ludwigsburgi evangélikus gyülekezetnek.

E gyümölcsöző kapcsolat hozta létre azt a közös alapítványt, melyet ifjú teológusunk tragikus halála emlékére alapítottunk.

Örömteli boldog években igazi nagycsaláddá alakult a gyülekezet a dunavarsányiakkal, tököliekkel, és a szórványbeliekkel együtt. Isten kegyelméből még a kölcsönöket is törlesztettük.

Fájó szívvel, de megértő lélekkel mondtunk igent lelkészünk kérdésére, amikor előbb az Evangélikus Sajtóosztály, majd az Ökumenikus Szeretetszolgálat vezetésével bízták meg. Teljes odaadással a két fontos feladatot nem lehetett ellátni, megértettük.

Lehel László szolgálatát *Andorka Eszter* segédlelkész, majd *Kézdy Péter* teológus, ill. *Koczor Ildikó* folytatta. 2000 októberében *Bozorády András* segédlelkész követte őket, akit 2003 augusztusában a közgyűlés lelkészévé választott. Örömeinkre megint új gondokat hozott: a lelkésznek nincs lakása.

„...különös varázs amit a dunaharaszti gyülekezet hordoz...”, írta az Evangélikus Élet lapjain Koczor Tamás esperes. Isten kegyelméből, a hívek áldozatos munkájából 2001. július 7-én felszentelték a parókiát. De ez egy külön fejezet!

Templomunk falai között – körül zajló eseményekre még sokan emlékezhetünk: a város négy keresztyén felekezete között ez időben alakult ki az igazi, szeretetteljes ökumené.

Aztán egy szép nyári délutánon *Bozorády András*t is elbúcsúztattuk, hazament Nyíregyházára.

Csoszánshy Márta követte a pásztorolásban, majd *Gáncs Tamás*, akit egy USA ösztöndíj szólított tovább.



2010-ben a bemutatkozó prédikációja után igent mondott az összegyűlt, várakozó gyülekezet *Varsányi Ferenc* lelkipásztornak. Azóta is pásztorunk, aki erős hittel és szeretettel igyekszik egy új generációt nevelni, hogy követői lehessenek az Istenben hívó és bízó elődöknek.

2017. 35 éve áll itt a templomunk!

Az idő telik s közben a templom is kopik, rongálódik, javításra szorul. De mindig voltak és vannak presbiterek és önkéntes kezek, akik figyelnek, vigyáznak, és vállalják a munkák dandárját. És volt és van papunk, aki tudja, hogy az erőt, a kegyelmet Istentől kell kérni!

Kérjük együtt a Jóisten áldását templomunkra és gyülekezetünkre!

Kerekes Anna



Útjaim a természettel

Egy könyvbemutató margójára

Mire is íródnak ezek a sorok. Egy könyvbemutatónak hogyan lehet margója? Van az a könyv lapjainak, van. És rájegyezhetnénk oda is sorokat meg gondolatokat, ahogyan a régi, családi Bibliákban megtaláljuk a krónikát: kié volt éppen az a könyv, kit kereszteltek, kit búcsúztattak a családban egy-egy esztendőben. De van margója a folyóiratok lapjainak is. És ezeknek a soroknak a hőse rajzolt is ilyen lapszéli krokikat, apró „szösszeneteket”.

Mondhatnám, s ezzel be is fejezhetném: „aki nem hiszi: járjon utána”! Mik is azok a kis rajzok? Műalkotásokat? Pillanatképeket?

Nos így, kicsit már itt is az ő munkája előtt tisztelegve mondhatjuk azt: margó, lapszéli jegyzet az itt következő pár sor is arról, hogy amit láttunk, hallottunk, megéltünk, mindaz milyen nyomokat hagyhatott. Jelölő vonások ezek, így szükségképpen szubjektív látásmóddal szólnak bennük a keresetlen szavak. De művészetről és művésről talán nem is érdemes másként írni.



Kerekes Anna, Anna néni, Művésznő, illusztrátor és grafikus. Sőt divattervező is, aki a Dunaharaszti Evangélikus Egyházközség felügyelője is volt, akit Dunaharaszti város Pro Urbe díjjal tüntetett ki, aki – Istennek hála – ma is ott van vasárnaponként a templomban. A második sorban ül, mert ott, közöttünk van az ő helye. Mennyi mindent mondhatunk el akár könyvbemutatón is egy emberről? Hogy milyen titulusok illetik, illeték; hogy milyen beosztásban vagy munkakörben dolgozott, hogy kik voltak szülei, leszármazói, vagy éppen azonosító adatként azt, hogy mi a lakcíme. Adatok ezek, és azt, hogy van-e az adatnak jelentősége, nemcsak holmi paragrafusok döntik el. Ezek a lét terei, annak a létnek, amelyből egy-egy látványt vagy pillanatot Kerekes Anna megörökített.

Ha szándékoltan száraz és tényszerű volna ez a rövid beszámoló, akkor mit olvashatnánk benne?



Dunaharaszti, Magyarországon, 2017. november 27-én könyvbemutató volt. Helyszín a Laffert Kúria díszterme (Dunaharaszti, Fő út 172.). A könyvbemutató 18 órakor vette kezdetét és 19 óra 10 perckor véget ért. A könyvbemutatót vezette Varsányi Ferenc evangélikus lelkész, a bemutató kezdetén Krausz Pál Ádámné Hommer Zsuzsanna zongorázott, két tanuló pedig szavallatokkal színesítette a programot. A bemutatón Kerekes Anna riportkönyvét mutatták be, amelynek szerkesztője Gáll Sándor, a Laffert Kúria intézményvezetője. Elsorolhatnánk, hogy a nevezett könyvben hány oldalon találunk szöveget, színes vagy fekete-fehér képeket, megnevezhetnénk a kiadót, támogatókat, lektort... Természetesen fontosak ők mind fontosak. De más még fontosabb volt azon a hétfő estén.

Könyvbemutató volt. Könyvbemutató volt? Az élettelen adathalom semmit nem árult volna el. Nem árulja el mindenekelőtt azt, hogy a bemutatónak közönsége volt. Már az is önmagáért beszél, hogy a díszterem megtelt. De még fontosabb, hogy Kerekes Anna néni tisztelői, barátai, családtagja, keresztény gyülekezetében testvérei voltak jelen. Egy-egy ember talán többféle minőségében is. És nemcsak dunaharasztiak. Sokan voltak, sokan voltunk ott, és erre talán csak egy magyarázat lehet: Kerekes Annát, Anna nénit sokan tisztelik, és még többen szeretik is.

Aki szerény, az nem beszél szívesen magáról. Hiszen érdeme és értéke számos, díjai és kiállításai is mutatják ezt, de még inkább mutatja tisztelőinek és barátainak száma. És Anna néni szerény, aki tudja: a tehetséget, a táalentumot Isten adja, és „Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.” (Mt. 24,48) És Anna néni sokat bíztak. Rézműves édesapja már egész kicsi lányként tanította őt rajzolni. Az adott körülmények között divattervező szakképzettséget tudott megszerezni, grafikus végzettséget nem. De rajzolt. Rajzolt és festett rovat és madarat, fát házat és embert, és attól függően mi volt a feladat, a munka sőt hivatás – vált ezekből a képekből



művészi szintű illusztráció egy lótarászról vagy éppen lódarászról, vagy lett belőle természetben fellelt, rögzített létállapot, mint a segélykiáltásba merevedett, gyökerestől kifordult fa bogainak rajza.

Megtudtuk a bemutató kapcsán azt is, hogy Dunaharaszti akkor a ligeti rész déli fele nem Petőfi liget, hanem Petőfi telep volt. És hogy miért fontos ez? Mert Anna néni könyve tetten ér valamit abból, amit fellengzős szóval életnek nevezhetnek. Azokból a pillanatokból, amikor természet volt az egykori Püspöki mocsár mentén húzódó Nagy árok, amikor abba tavaszutón nem szemét hullott, hanem bizonyosan virágszirom. És ez nem az elveszett múlt iránti nosztalgia – ez élet: Anna néni könyvében ez éppúgy létező valóság, mint az Ausztráliában látható és világszerte ismert Ayers Rock. És Anna néni, Kerekes Anna – Gáll Sándor segítségével- mindkettőt megragadja könyvében. Az Árkot és a nagy vöröslő sziklát is. De ahogyan a híres ausztrál homokkő tömb a helybéli pityantatyara nyelven az Uluru névre hallgat, éppen úgy Nagy árok Anna néni és Dunaharaszti létében az A/3-as.

Kerekes Anna okleveleket is tervezett. „Isten szorgalmat és hűséget követel minden hivatásban” – írja Luther Márton, s e felfogásban a mindennapi munka becsületes és szorgalmas végzése Isten dicsőítésének legfőbb eszköze. Nem az a kérdés, hogy mi ad többet az alkotónak: egy ízlésesen rajzolt és elhelyezett betűsor, vagy két egymásba fonódó fa, akik egy képbe fogva a Holtomiglan – holtodiglan címet viselik majd egy könyvben vagy éppen egy szoba falán; bár bizonyosan Kerekes Annának erre van válasza. S aki az oklevelet valaha kapta, talán nem is gondolta: ez is szorgalommal és tehetséggel készült. Mégis fontos mindkettő, mert megvan a helye a teremtett világnak abban a zugában, ahol a míves aprólékosságból kibomló művészet terem – Anna néni keze munkájában.

Sokan voltunk a megnyitón. De nem is ez számít igazán, hanem az, hogy Kerekes Anna ott volt velünk. És ami még ennél is fontosabb: ott volt, számunkra most is ott van a könyv: Útjaim a természettel. Útjaim Isten teremtett világával. Mert nincs az egyedül soha, aki ebben létezik.

Csak néhány mozaikot pillanthatunk itt meg abból, ami a bemutató volt, ami a könyv lett. S ha talán kérdéseink lennének még, mi is történt a művésznővel az elmúlt nyolcvanegynéhány évében, vegyük és olvassuk a könyvet. „Tolle, lege!” - „Vedd és olvasd!” – ahogyan Szent Ágoston vallja ezt a Vallomásokban a szomszéd-ból átröppenő gyermeki éneket. De ne csak olvassuk, lássuk is!

Isten éltesen, Anna néni; s hogy közöttünk élsz, azt is Neki köszönjük meg!

Sziráki György

Istentiszteleti rend az ünnepekben Dunaharasztliban

December 24.	Advent 4. vasárnap	
	Szenteste	14 óra
25.	Karácsony 1. napja	9 óra
	– istentisztelet , úrvacsora	
26.	Karácsony 2. napja	9 óra
	– istentisztelet , úrvacsora	
31.	Óév este	18 óra
	– hálaadó istentisztelet	

Gyülekezeti alkalmaink Dunaharasztlin

Minden vasárnap és ünnepnap 9 órakor istentisztelet
A hó minden második vasárnapján 11 órakor családi istentisztelet

Hitoktatás Dunaharasztlin

Kedd	9.00	II Rákóczi Ferenc Ált.Isk. 2.osztály
	10.00	II Rákóczi Ferenc Ált.Isk. 3.osztály
	11.00	II Rákóczi Ferenc Ált.Isk. 4.osztály
	12.00	II Rákóczi Ferenc Ált.Isk. 5.osztály
Szerda	8.00	Hunyadi János Ált.Isk. 6.osztály
	9.00	Hunyadi János Ált.Isk. 5.osztály
	12.00	Hunyadi János Ált.Isk. 2.osztály
	13.00	Hunyadi János Ált.Isk. 3. osztály
Csütörtök	8.00	Kőrösi Csoma Ált.Isk. 1.és 8.osztály
	10.00	Kőrösi Csoma Ált.Isk. 3.osztály
	11.00	Kőrösi Csoma Ált.Isk. 4.osztály
	12.00	Kőrösi Csoma Ált.Isk. 5.osztály
Péntek	9.00	Hunyadi János Ált.Isk. 4.osztály
	10.00	Hunyadi János Ált.Isk. 1.osztály
	11.00	Hunyadi János Ált.Isk. 7.osztály

Hitoktatás Taksonyban

Kedd	13.00	Taksony Vezér Ált. Isk. 2-4. osztály
	14.00	Taksony Vezér Ált. Isk. 5. és 8. osztály

Hitoktatás Szigetszentmiklóson

Hétfő	12.00	Bíró Lajos Ált. Isk. 1-2. osztály
-------	-------	-----------------------------------

Istentisztelet Szigetszentmiklóson

minden hó 1. vasárnapján 11 órakor az új református templomban

„Irgalmában meglátogat minket a Magasságból,
hogy világosságot adjon az embereknek, akik a
sötétségben és a halál árnyékában ülnek,
lábunkat meg a béke útjára irányítsa.”

(Lukács 1,78-79)

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT A BEFIZETETT SZEMÉLYI JÖVEDELEMADÓ EGY SZÁZALÉKÁRÓL

Rendelkezem adóm egyházi 1%-áról:

A kedvezményezett technikai száma, neve:

0035 MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIKUS EGYHÁZ

RENDELKEZEM ADÓM CIVIL 1%-ÁRÓL IS.

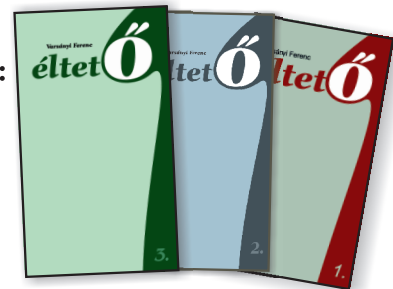
A kedvezményezett adószáma:

□□□□□□□□-□-□□

Segítünk abban, hogy egyszerűen, egyazon nyomtatványon egy választott civil szervezet javára is rendelkezhesen. Ez lehet társadalmi szervezet, alapítvány, közalapítvány, az előbbi kategóriákba nem tartozó könyvtári, levéltári, múzeumi, egyéb kulturális, illetve alkotó vagy előadóművészeti tevékenységet folytató szervezet, vagy külön nevesített intézmény.

MEGJELENT

Varsányi Ferenc:
**éltető,
éltető2 és
éltető3**
című könyve



és verses lemezei

Megrendelhető:
2330 Dunaharaszti,
Damjanich u. 33.

Csengettyű

a Dunaharaszti Evangélikus Egyházközség
időszaki lapja

2330 Dunaharaszti, Damjanich u. 33.

Tel.: 24/ 462- 602 , 20-824-52-75

<http://dunaharaszti.lutheran.hu>

Felelős szerkesztő: Varsányi Ferenc

varsanyif@gmail.com

Kiadja: Dunaharaszti Evangélikus Egyházközség